

Sfințenia Bisericii între identitate și misiune

Pastor ADRIAN STUPAR
Biserica Pentecostală Elim,
Timișoara

Preocuparea pentru înțelegerea și cultivarea sfințeniei bisericii este legitimă și importantă. Biserica trăiește într-o societate în care oamenii au credințe religioase diferite. De la convingerile și practicile creștine până la cele orientale, spectrul religios al societății de astăzi este extrem de variat. Chiar și cei care nu se consideră religioși sunt atașați puternic de convingerilor lor considerate nereligioase, dar atașamentul și manifestarea vizibilă a convingerilor lor le transformă într-o „religie”. Prin urmare, într-o astfel de societate pluralistă religios, biserica trebuie să-și practice sfințenia.

În acest material vom explora modul în care este prezentată învățătura despre sfințenia Bisericii în învățătura apostolului Pavel.

În majoritatea epistolelor sale adresate bisericilor, apostolul Pavel pomenește sfințenia bisericii. Acest fapt arată că, în învățătura apostolului, sfințenia bisericii a fost o temă importantă. În 2 Corinteni, îndemnurile, instrucțiunile și muștrările apostolului Pavel cu privire la sfințenie provin din înțelegerea naturii bisericii ca popor al lui Dumnezeu. Calitatea de popor al lui Dumnezeu a avut-o mai întâi poporul Israel. Apostolul Pavel aplică bisericii această calitate. Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „*Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu*” (2 Cor. 6:16). Biserica este, deci, poporul lui Dumnezeu, iar din această calitate decurg câteva implicații importante pentru viața Bisericii.

Una dintre principalele nevoi ale Bisericii este **înțelegerea identității și a scopului pe care le-a primit de la Dumnezeu.**

Această înțelegere este crucială pentru relația cu Dumnezeu și cu societatea, în general. Biserica nu trebuie să se definească în raport cu lumea căzută în păcat sau de societatea pluralistă în care se află, ci în raport cu Dumnezeu. Cu alte cuvinte, biserica trebuie să răspundă mai întâi la întrebarea ce este chemată să fie. Ca atare, sfințenia, în învățătura apostolului Pavel, trebuie formulată întotdeauna în termeni ecleziali (ai bisericii). Aceasta nu exclude sfințenia individuală, dar sfera principală a sfințeniei și a preocupării morale nu este caracterul individului, ci ascultarea colectivă a Bisericii.

Biserica este un popor sfânt ca urmare a lucrării răscumpărătoare a lui Dumnezeu prin Hristos. Și toate lucrurile acestea sunt de la

Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării (2 Cor. 5:18). Biserica este sfântă datorită chemării ei de a fi poporul lui Dumnezeu. Sfințenia bisericii nu provine de la membrii săi și din comportamentul lor moral și religios.

Pe de altă parte, însă, relația credincioșilor cu Dumnezeu are, și ea, implicații serioase. Sfințenia nu trebuie să se bazeze doar pe relația bisericii cu Dumnezeu ca popor separat, distinct, ci și pe actualizarea sfințeniei în relația cu societatea mai largă. Sfințenia „obligă” biserica să trăiască, cu adevărat, în conformitate cu ordinea socială pe care Dumnezeu a stabilit-o, o ordine socială care are la bază diferența clară dintre biserică și societatea pluralistă în care se află. Astfel, sfințenia bisericii se bazează pe o relație dinamică, continuă cu Dumnezeu - o relație care, la rândul ei, trebuie să guverneze relațiile credincioșilor cu societatea mai largă, precum și cu cele din propria comunitate. În continuarea celor de mai sus, trebuie să observăm și faptul că sfințenia bisericii presupune asumarea unor responsabilități sau obligații. Este dificil de argumentat, dacă nu chiar imposibil, că cineva are o relație reală cu Dumnezeu fără o sfințenie reală și corespunzătoare, care implică decizii etice. Pentru Pavel, sfințenia nu înseamnă doar statutul comunității, nu este doar chemarea de a fi poporul lui Dumnezeu, ci însușirea treptată a caracterului lui Dumnezeu. Sfințenia este ceea ce biserica continuă să urmărească, deoarece Dumnezeu cheamă biserica la a trăi, în interior și în afară, prin puterea Duhului Sfânt. **Biserica trebuie să arate, în societate, realitatea sfințirii!**

Totodată, Biserica trebuie să aibă distincția de a fi poporul lui Dumnezeu. Creștinii sunt oameni care trăiesc în lume, dar nu aparțin lumii. Ei trebuie să trăiască în mijlocul necredincioșilor și să interacționeze cu ei, oferind mesajul împăcării lumii cu Dumnezeu prin Hristos.

Cu toate acestea, biserica trebuie să fie atentă ca nu cumva lumea să o strângă în matrița ei. Rămâne, încă, nevoia de granițe clare între credincioși și cultura seculară în care trăiesc. Apostolul Pavel punctează unele lucruri în privința cărora credincioșii corinteni nu aveau voie să facă compromisuri, după cum indică și categorii de oameni cu care trebuia să nu întrețină legături strânse. Fără limite clare, biserica își pierde vocea „profetică” și ascendența morală.

Apostolul Pavel îndeamnă foarte apăsător:

(Pentru continuare click aici!)

„...să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare; și să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul.” (Efeseni 4:22-24)